

Grisjakt och eftersök

Det som gör grisjakt så fascinerande är att du aldrig vet vad du stöter på. Jag har hamnat på jakter där man diskuterat hur avskjutningen under dagen skall se ut, tiden går, hundarna pinkar på sig i bilen, kylan gör sig påmind som vanligt är man inte klädd för att stå och lyssna på hur en framtida vildsvinsstam skall se ut. Beslutet brukar bli att man skall skjuta års-grisar och galtar. Jaktledaren brukar till sist påminna om ledarsuggornas betydelse samt att dom inte under några omständigheter får beskjas. Hur man skiljer ut en ledarsugga under dagens inferno är inte jag kapabel till, hundar, skyttar, rådjur, grisar, cyklister, hjortar, hästar och gud vet vad som dyker upp. Skulle man ändå trampa i klaveret och nedlägga ett präktigt hondjur kan man alltid rapportera på radion att man skjutit en gylta. Ärligt talat har jag aldrig hört någon rapportera att man skjutit en sugga, har varit på otaliga viltparader där gyltorna väger närmare 150kg.

Har varit på jakter där ledningen styr dagen utan diskussioner och annat krångel, man använder ett sammansvetsat hundteam. Jaktledaren slipper under dagen få frågan på radion. Är det jägarmässig avskjutning som gäller? På dom här jakterna förstår dom ansvariga värdet av hundgubbarnas insatser, man hjälper till med hundar som försvunnit, man ersätter skador på hundar, man upplåter marker för hundträning osv.

Plottmarker...

Jag åker gladeligen till marker som har klen med grisar, det enda problem man har är att övertyga jaktlaget att lite grisspår och bök innebär inte automatiskt en fantastisk jakt med massor av skott-tillfällen. Med tanke på plottarnas arbetssätt är ändå dessa marker att föredra.

En kväll blev jag uppringd av en äldre herre som hade räknat ut hur en grisjakt med stövare skulle kunna vara. Vi bestämde tid och rum för äventyret.

Marken var som klippt och skuren för grisjakt med plott, gubbarna hade järnkoll var grisarna brukar gå. Dom hade provat jaga en gång tidigare, det kom en pöjk med en tockendär vakkelhund, inte fan blev det nåt.

Jag släppte hunden på en skaplig löpa, sen åkte ryggsäckarna fram, fika och ett givande samtal med gubbarna. Plotten hade fått jobba ostört i löpan och nu var grisarna på benen. Totalt ostörda av passkyttar, bildörrar och tilifoner (radioapparater) så hölls jakten inom ett väldigt begränsat område. Tillslut packade vi ner grejorna och gubbarna ställde sig på strategiska poster långt ifrån jaktens centrum. Jag skulle ta mig in på ståndet, på vägen dit funderade jag om gubbarna var helt ute och cyklade eller hade dom räknat ut var grisen skulle komma fast dom aldrig jagat gris. För att få klarhet i om deras poster stämde gick jag rakt in på ståndet med bössan på axeln. Grisen tultade iväg med hunden i hasorna och ta mej tusan grisen gick till slut i pass och med ett välriktat skott så låg grisen stendöd en bit från skottplatsen. Skall man jaga gemensamt så betyder en sådan jakt oerhört mycket för mig och plotten.

Bjudjakter

Visst är det intressant att träffa nya människor och hundar, men tusan vad roligt och effektivt det blir om man är ett gäng som kompletterar varandra. Första gången jag åkte iväg på annan mark med en plott för att jaga gris blev en märklig historia. Tellus fick aldrig söka fritt jag presenterade alltid den löpa han skulle ta sig an. Jag ansåg Tellus så säker att en presentation av hunden skulle funka. Väl framme på den aktuella marken så upptäcker jag att en liten flock Kopovhundar med tillbehör hade anslutit. Det skall nämnas att Kopovhundarna också var nya i dom Svenska skogarna men misstaget Kopovfolket gjorde var att man så kategoriskt påstod att deras hundar var rena vildsvinsspecialister och inget annat. Massor av rådjursdrev senare har jag fått sett riktigt underhållande grisjakt med Kopov. -tack. Oskar Lannerhjelm.

Tillbaks till premiären, jag bandade mig in i såten och hittade till slut en intressant löpa, Kopovhundarna gick för fullt tyvärr med fel vilt för dagen. Jag släppte Tellus när han kändes "tung" på spåret. Han var ganska hård i käften men lite väckskall kostade han på sig innan hans drevskall

hördes på andra sidan hygget. Drevet tonar bort till någon grannmark men en hundförare i florocerande kläder passerar hygget i god fart för att titta på drevlöpan.

-Det är rådjur, Plotten driver rådjur har alla hört Plotten driver rådjur.

-Ser du verkligen rätt löpa frågar jag.

-Ja förskjutton ,det är rådjur.

Jag kokade av inre ilska, varför skulle hundkraken ta sig an ett rådjur just i detta sällskap. Några timmar senare gick jag in på grannmarken och kopplade hunden som stod och skällde på grisen i en Salixodling.

Det låter väl som om jag ligger i någon slags fejd med Kopovfamiljen tvärtom, men som tongångarna var då så blev det lite tjyvnyp om tillfälle gavs.

Ett mindre lyckat eftersök

Det är lätt att bli fartblind när det mesta går som på räls, men skall det gå tokigt så är det i absolut sämsta tänkbara sällskap.

Jag skulle ha jouten för ett grisvak den ordinarie eftersöksgubben hade inte möjlighet att ta den kvällen. Jag berättade att jag tog några hundralappar för ett eventuellt eftersök och lät dom förstå att dom var i trygga händer. Samtidigt så såg jag min chans att få visa upp mig själv och hunden. Jag hade gjort många sök med Tellus och litade givetvis på hunden, jag visste att är jag på plats mindre än två timmar efter påskjutningen så väcker Tellus i spåret om jag valde att släppa honom. Det innebär att tystnar hunden så vet jag att grisen är död. Jag hatar krängel med massa pryglar och hundar, därför körde jag Tellus ensam på eftersöken han svek sällan, spårtrogen även när jag släppt honom. Han ställde dom skadade grisarna på ett ganska magstarkt sätt men dom få gånger han tappade taget fick jag problem, en lindrigt skadad gris lärde sig snabbt att hålla undan för en Plott som går och hoar i löpan.

Telefonen ringde -En liten har blivit påskjuten vi har hittat lite blod, jag möter dig vid ladan som rasat.

Som vanligt har jag allt färdigpackat. Efter en kort bilfärd så var jag framme det här skulle bli kul att få visa vad min hund gick för. En skottplatsundersökning är nog väldigt viktig men i ärlighetens namn säger inte den mig så mycket. Jag menar, jag har den hund jag har så det spelar inte mig någon roll var kulan har träffat. Dom som är duktiga på skottplatsundersökning kan säkerligen ha nytta av det under söket men på min nivå är det nog mest för att försöka glänsa en smula. Jag har gissat rätt en gång var kulan tagit, det var när jag hittade tänder på skottplatsen, min teori var att kulan tagit lite långt fram.

Tillbaks till det aktuella eftersöket, jag bandade i sårlopan ca 250m, små bloddroppar här och var som hunden markerade. Tellus kändes tung och ivrig på spåret, nu var det dags att släppa det här skulle bli en picknick.

Av någon anledning hade jag inte kompassen med mig så jag vände och gick till bilen för att hämta den, Tellus hade givit sig iväg i spåret, men varför väckte han inte?

-Har du hittat grisen?

-Nej glömde kompassen, det är lugnt Plotten jobbar med spåret.

-tror. du ja han kommer ju för fan här nu.

Jag trodde inte mina ögon hundkraken kommer till mig och ser helt ointresserad ut. På med lina och ett nytt försök, men icke Tellus var helt likgiltig till spåret efter flera försök var det bara att kalla in ytterligare en hund som utan problem tog spåret ställde den skadade grisen som avlivades . Med svansen mellan benen bar det iväg hemåt, jag var väldigt frustrerad kan inte än idag säga vad som gick snett. Det dröjde länge innan dom hörde av sig igen, konstigt va?

Av **Jonas Hellström**, med stor erfarenhet av vildsvinsjakt med hund